

Cái ghế ngã

Cái ghế ngã. Một người say loạn choạng đứng lên đã xô nó ngã. Nó lộn một số vòng. Ban đầu chống bốn chân lên trời. Sau thì chĩa bốn chân ra đường. Nó thôi nằm ngửa. Mà nằm nghiêng.

Người xô nó ngã không đỡ nó dậy. Nó nằm im. Một người lớn đi qua. Mặc kệ. Hai người lớn đi qua. Mặc kệ. Rồi có một cô bé đi ăn sáng bước vào quán. Cô kéo chiếc ghế dậy và ngồi lên. Cái ghế cảm thấy đỡ tủi nhục. Với đầu óc của một chiếc ghế, nó kết luận: Đa số người lớn là kẻ xấu. Chỉ có trẻ em là còn tốt.

Thực tế là thế này: Cô bé vào hàng ăn, hết ghế. Còn duy nhất một chiếc ghế nằm đó. Và cô dựng nó dậy. Không biết nếu không hết ghế cô bé có dựng nó lên không.

Chuyện thật là tủn mủn. Chẳng có gì đáng kể. Chỉ có chiếc ghế. Nó đã ngã, đã được dựng lên vì lòng trắc ẩn hay một mục đích nào đó. Nhưng nó đã có một cái kết luận không lấy gì làm hay ho. Rất có thể một ngày kia, nó sụp xuống. Và người ngồi lên nó sẽ chịu một hậu quả nào đó từ mối hồ nghi của nó. Có thể là một cú ngã bình thường, có thể là một án mạng.

Con người không đề phòng chiếc ghế sau khi đã xô nó ngã và thờ ơ với nó. Họ sẽ coi tai họa là chuyện ngẫu nhiên. Chỉ có chiếc ghế mới biết, cũng như cô bé kia mới biết, mình hành động do vô tình hay bởi một tâm thức bị/được ám ảnh bởi hận thù/tình yêu thương.